

KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

UDGIVET AF

KVINDELIG FREMSKRIDTSFORENING.

Nr. 7.

Udgaar hver Søndag. Abonnement 60 Øre
pr. Kvartal foruden Postpenge. Annoncer
pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

København, Søndagen den 14. Februar 1892.

V. Aargang.

Alle Klager over Uregelmæssigheder i
Bladets Forsendelse bedes indgivet til
det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

Sande Kvinder.

I Onsdags opførtes „Sande Kvinder“ af „Arbejdernes fri Theater“ i et tæt fyldt Lokale.

Stykket er ikke nyt, men passer dog, som om det var skrevet i Dag. Kvindesagen er ikke gaaet saa hurtigt frem, at vi ikke kender de kuede og forskræmte Hustruer, der ved Umyndiggørelsen i Ægteskabet er sunkne ned til villieløse Væsener, og, som Fru Bork, er et svajende Siv, der ikke har andet Karaktertræk tilbage end den Hundetroskab over for sin Mand, der i barnlig Naivitet tror paa hans Omvendelse ved hendes stille „sande Kvindelighed“.

Unge Fruer som Lissie gaar ogsaa stadig lyslevende om iblandt os, skønt deres Tal dog er noget forringet. Til Gengæld findes der sikkert nu flere Bertha'r, end da Fru Ch. Edgreen for ti Aar siden skrev sit Stykke. Bertha med Spiren til alle de ny Tanker i sig, Forstaaelsen af Troskaben mod sig selv som en Personlighed og den levende Ansvarsfølelse som Samfundsmenneske er ikke blot en Fremtidskvinde, men hun findes allerede nu i mange Hjem — endnu maaske som den, der kæmper haardt for Idealerne, skuffet og haanet af sine nærmeste, der forstaaer hendes højere etiske Standpunkt som et Brud paa den „sande Kvindelighed“ — men hun vinder frem.

Skuespillet, som er i tre Akter, fremstiller kun Hverdagsbegivenheder. Det er et Par Ægtefæller, hvor Manden til daglig Dags er elskværdig mod sin kvindelige Hustru; der er blot det ved Sagen, at han ved Spil og et frit Liv har ødt sin Kones Formue, og Fru Bork er som den lydige Hustru, der nægter sig alt, for at Manden kan faa tilstrækkelige Penge til sit vilde

Liv. De har to Døtre i Ægteskabet, Lissie og Bertha, og i Lissies Ægteskab med Vilhelm vil Moderens Forhold gentages. I dette Forhold har Forfatteren lagt Pointet af Stykkets Værdi og vel det, som unge Kvinder frem for alt maa lære: nemlig ved deres Kærlighed at hæve Manden til en højere Moral, hvis det da ellers er sandt, at Kvindernes Liv gennemgaaende har været baaret af en renere Villie i sædelig Henseende.

Vilhelm, hvis Ungdom har været som de fleste Mænds, faar en modtagelig Stund Sans for et skønnere Liv, da han ser den blufærdige og uskyldige Lissie; han føler sig skamfuld over sit tidligere Liv, og idet han er saa lykkelig at vinde hende til Hustru, faar det etiske Moment Magt i ham. I et bevæget Øjeblik betror han sig til Lissie — og hans Skuffelse er stor, da hun i Steden for at tage det alvorligt, smilende falder ham om Halsen og tilstaaer, at hun blot holder mere af ham, fordi andre ogsaa har holdt af ham, Kvinderne finder de Mænd mest interessante, som har haft Eventyr i deres Ungdom.

Man kan nu sige, hvad man vil om Mændenes Fraser om den kvindelige Indflydelse, saa tror vi dog med Forfatteren, Fru Edgreen, at mange unge Piger har forspildt baade deres egen og deres Mands Lykke, fordi de satte det etiske i Ægteskabet for lavt; de unge Pigers Uskyldighed var Uvidenhed, og deres Overbærenhed var Svaghed.

Men det kan jo være, at vi Kvinder alle først maa være Bertha'er for at lære at stemme vore Fordringer op i Kærlighedsforholdet til Manden. Endnu er disse Kvinder som Bertha i Skuespillet ikke lykkelige; de maa endnu lede om den Mand, som skal fylde deres ideelle Liv.

I Stykket bliver Bertha hos sin Moder for at opfylde sine Pligter; „man bygger ingen Lykke op ved at svigte disse“, siger hun. Hun har gennemskuet Faderens Usselhed, hun kender Moderens Villieløshed og foreslaar derfor Moderen at overdrage hende (Bertha) sine Obligationer som Gave, for at hun derved kan forvalte Pengene i Hjemmet til Familiens daglige Underhold; men Faderen lokker sin Hustru til at sønderrive Gavebrevet og lade ham disponere over Pengene.

Stykket slutter saa med, at han hæver de sidste Penge i Banken, kommer hjem med en Flaske Champagne for at fejre denne store Forsoningsfest og priser „de sande Kvinder“, der som eftergivende Hustruer gør deres Mænd lykkelige.

Om Udførelsen af Stykket er der ikke meget at sige og væsentlig kun godt. Man har jo ikke Lov at maale med samme Alen som ved Bedømmelsen af rigtige Skuespillere, men et Par Vink vil formentlig ikke skade den ellers saa flinke Trup, der ved fortsat Samarbejde nok vil faa Fornøjelse af at lade sig se.

Man bør tage alt i Betragtning, saaledes ogsaa den alt for lille Scene i Rømersgades Sal, der hæmmer enhver fri Bevægelse og næsten gør det umuligt for Skuespillerne at indtage naturlige Stillinger.

Og det er de naturlige Stillinger, som de først og fremmest maa beflitte sig paa. De maa ikke være bange for at give sig hen i et Følelsesudbrud, naar Rollen kræver det, uden dog at blive saa voldsomme, at de vælter Stole og Borde. Mekaniske og afmaalte Bevægelser maa de vel vogte sig for og helst vænne sig af med at lægge Haanden paa den ene Side af Hovedet, naar Sorg og Bekymring skal tilkendegives. Disse Vink nærmest for Damernes Vedkommende. Herrerne vil vi lægge paa Hjærte,